

عنوان مقاله:

تبیین فرآیندهای نوگرایی در عدم انطباق فضایی محله های شهری: (مورد پژوهش، منطقه ۴ شهرداری تهران)

محل انتشار:

تحلیل فضایی مخاطرات محیطی، دوره 8، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمد سلیمانی مهرنجانی - *in Faculty of Geographical Sciences, Kharazmi University*

علی موحد - *in Faculty of Geographical Sciences, Kharazmi University*

احمد زنگانه - *in Faculty of Geographical Sciences, Kharazmi University*

زینب احمدی - *in Faculty of Geographical Sciences, Kharazmi University*

خلاصه مقاله:

چکیده فرایندهای نوگرایی و سیاست‌های برنامه‌ریزی شهری نوگرا، اثرات و پیامدهای قابل‌توجهی بر تحولات فضایی شهرها داشته است. ازجمله این پیامدها ایجاد شکاف فزاینده بین گروه‌های اجتماعی و فضاهای شهری بر پایه مجموعه‌ای از زمینه‌ها و مکانیزم‌ها بوده که از اواخر دهه ۱۹۶۰ به بعد، تحت عنوان "نظریه عدم انطباق فضایی" مفهوم‌پردازی و به سنجش‌های تجربی گذاشته شده است. روش-شناسی پایه در برآورد وضعیت عدم انطباق فضایی در شهرها یا مناطق شهری، مبتنی بر منطق "جدایی‌گزینی فضایی" در بین گروه‌های اجتماعی و کاربری‌های زمین به طور هم زمان است؛ چراکه بر اساس نظریه عدم انطباق فضایی، نمی‌توان مکانیزم‌های جدایی‌گزینی بین گروه‌های اجتماعی در شهر را بدون در نظر گرفتن ارتباط آن با مکانیزم‌های جدایی‌گزینی در فضاها یا کاربری‌های شهری و بالعکس، توضیح داد. بر اساس چنین منطق روش‌شناختی، مقاله حاضر، به سنجش وضعیت انطباق فضایی در منطقه ۴ شهرداری تهران پرداخته است. روش جمع‌آوری داده‌ها به صورت کتابخانه‌ای و داده‌های موجود در مرکز آمار (داده‌های سرشماری عمومی نفوس و مسکن در سال ۱۳۹۵ در سطح بلوک‌های جمعیتی منطقه)، سازمان راه و شهرسازی، شهرداری منطقه ۴ بوده است. متغیرهای مورد استفاده برای تجزیه و تحلیل عدم انطباق فضایی در منطقه، میزان تحصیلات، اشتغال به تحصیل در خارج و داخل کشور، وضعیت اشتغال و بیکاری، سطح زیربنای مسکن، نوع مالکیت مسکن، تغییرات الگوی کاربری زمین و میزان رفت و آمدهای روزانه در محدوده موردبررسی بوده است. یافته‌های به دست آمده بر اساس متغیرهای تعریف‌شده و تکنیک‌های مورد استفاده در نرم‌افزارهای Segregation Analyser و ArcGIS نشان می‌دهد که وضعیت عدم انطباق فضایی در این منطقه شهری، بالاست و شدت آن از نظر ویژگی‌های شغلی و سواد گروه‌های اجتماعی در ارتباط با وضعیت کاربری‌های فعالیتی و سکونتی بیشتر است. بر پایه این نتیجه، برخی راهبردها و سیاست‌ها برای کاهش وضعیت عدم انطباق فضایی در منطقه چهار و کمک به توزیع متوازن‌تر و عادلانه‌تر توسعه در این منطقه و کاهش فقر در بین گروه‌های فرودست پیشنهاد شده است.

کلمات کلیدی:

Urban modernization, spatial mismatch hypothesis, socio-spatial segregation, Region ۴ of Tehran Municipality
نوگرایی شهری، فرضیه عدم انطباق فضایی، جدایی‌گزینی اجتماعی-فضایی، منطقه ۴ شهرداری تهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1280010>

